

Vremurile s-au schimbat din nou și se întrevăd în depărtare amenințările unui război care se poate extinde la nivel global doar dintr-o singură greșeală tactică, o strategie diplomatică mult prea încâlcită sau orgolii personale neîmplinite ale unor lideri de state. În ultimele decenii conducătorii marilor puteri s-au zbatut din răsuputeri să demoleze precara ordine stabilită în 1945 prin aderarea majorității statelor mondiale la Organizația Națiunilor Unite.

Semnarea Cartei ONU a însemnat un început nou după devastatorul război mondial care aproape au distrus două leagăne ale civilizației: Europa și Asia. Iar acest început nu a fost altceva decât continuarea jocurilor de putere, însă între noi protagoniști (SUA, URSS, Marea Britanie, China și Franța), membri ai Consiliului permanent al ONU. Astfel, omenirea a avut parte de un Război Rece, cu toate distrugerile lui ținute sub tăcere și de mai multe intervenții militare de-a lungul a aproape 80 de ani de (așa zisă) pace.

Din păcate, în acest interval, niciunul dintre liderii noștri mondiali nu s-au schimbat: au format aceleași tabere de bătauși, tirani sau cum vreți să le spunem care intimidează, terorizează, constrâng sau, dacă cel slab nu se supune, intervine în militar, tabără cu pumnii și cu toată forța cu care este înzestrat de natură. Cel mai recent exemplu este invazia Rusiei în Ucraina, care a sfidat orice lege firească a ordinii mondiale, și așa destul de șubredă, pe care omenirea sechinuia săomențină.

Antonio Marinescu

Prin urmare, eleganța abilităților diplomatice în rezolvarea conflictelor dintre state, capacitatea de constrângere politică sau economică pentru a modifica deviațiile unor state spre aliniere și respectare a drepturilor omului au fost rapid înlocuite de forță. Tiparul este ușor de identificat: presupusa existență a unei amenințări uriașe la integritatea și independența statului justifică menținerea la putere a liderului totalitarist și restricțiile impuse populației pentru înarmare sau pentru efortul operațiunilor militare. După cum știm, Rusia este un stat care a practicat propaganda și dezinformarea în principal asupra populației proprii, și apoi asupra statelor partenere și inamice.

Camuflarea acțiunilor sale prin aceste metode a asigurat realizarea surprinderii și deținerea inițiativei acțiunilor sale. Un exemplu recent este invazia și anexarea în 2014 a Peninsulei Crimeea. Cum era firesc, o astfel de acțiune a Rusiei a determinat statele membre ONU să voteze pentru menținerea recunoașterii Crimeei ca parte a Ucrainei. Invazia din Ucraina, care conform declarațiilor Rusiei este o „operațiune militară specială”, se desfășoară parcă la voia întâmplării, regulile clasice ale războiului modern fiind ignorate. Asistăm la un război transmis în direct prin

rețelele de socializare chiar de către protagoniști. Ce se întâmplă cu măsurile de război electronic?

Dacă Rusia ar fi aplicat tactica interzicerii comunicațiilor pe teritoriul Ucrainei, atunci propriile metode de dezinformare a populației, atacurile cibernetice și propagarea de știri false ar fi fost redusă considerabil. Iar Rusia are nevoie să acuze pe toți cei implicați direct sau indirect de acțiuni din cele mai „provocatoare” la adresa sa. Mulți se întrebă care este scopul Rusiei și tot atât de mulți răspund că această mare putere militară și energetică dorește să-și refacă zona tampon pentru cazul în care va fi atacată de statele din vest reunite în blocul militar NATO.

Dar nimeni nu înțelege care este sursa acestei temeri a Rusiei. Declarațiile Kremlinului sunt legate în principal de extinderea NATO și intenția Ucrainei de a se alia valorilor occidentale. Dacă va fi ca Rusia să-și urmeze cursul spre obiectivele sale încă incerte pentru întreaga comunitate internațională, atunci principiile fundamentale ale Cartei Națiunilor Unite vor cădea în derizoriu, și orice națiune care deține putere militară aproape nelimitată, își va putea impune cu forța chiar și cele mai stupide dorințe. Cu alte cuvinte, oare reîncepe era întunecată, medievală a anarhiei statelor în, așa zisa, Nouă Ordine Mondială?

Antonio Marinescu

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*